

[Johan Poulsen.]

selv om det skulle være ledsaget af visse begunstigelser. En sådan imødekommethed ville for at sige det mildt vække spontan modstand på Færøerne; en sådan handling nu, hvor vi om nogle måneder regner med flytning af fiskerigrænsen som en fuldbyrdet kendsgerning, er ganske utænkelig. Det ville være at sælge skindet, inden bjørnen var skudt — for at bruge et populært udtryk.

I øvrigt føler jeg mig ganske tryk, idet jeg er overbevist om, at de færøske og danske myndigheder i denne sag er fuldstændig på linje med hinanden. Alle vil kunne forstå, at i et samfund som vort, hvor 98-99 pct. af vor eksport består af fisk og fiskeriprodukter, er betryggelsen af vore fiskerigrunde og deres fiskebestand af livsvigtig betydning, ja, i virkeligheden det økonomiske grundlag for vort samfund og derfor en nødvendig betingelse for vor økonomiske eksistens.

For at tage en sammenligning: det må erkendes, at fiskeriet afgjort er af mere livsvigtig betydning for det færøske samfund, end landbruget er for den del af kongeriget, der ligger ved sund og bælt. Det er derfor let forståeligt, at man fra færøsk side følger udviklingen på det her nævnte område med årvågenhed og agtpågivenhed.

At den følges med samme interesse og årvågenhed fra ansvarlig side hernede, føler jeg mig forvisset om. En bekræftelse herpå ser jeg i det initiativ, den højtærede fiskeriminister har taget til at få et møde i stand i Gøteborg i slutningen af denne måned mellem de nordiske fiskeriministre og deres eksperter, ved hvilket møde der bliver mulighed for at drøfte samtlige herhenhørende problemer. Jeg lykønsker den højtærede fiskeriminister til initiativet og vil udtale håbet om, at det på dette møde må lykkes at koordinere de nordiske interesser således, at samtlige nordiske stater kan stå som én blok ved den påfølgende, uden tvivl meget betydningsfulde fiskerikonference i London i december måned i år, hvor samtlige førende

fiskeridrivende nationer i Vesteuropa og andre steder fra vil være repræsenteret.

Vedrørende det andet spørgsmål, den højtærede statsminister berører, nemlig oprettelsen af en særlig færøsk investeringsfond, skal jeg kun udtale følgende. Som repræsentant for mine fødeøer føler jeg trang til at udtale min tilfredshed med den højtærede statsministers tilsagn og håber, at det nævnte lovforslag, når det til sin tid kommer til behandling i det høje ting, må få — sådan som tilfældet plejer at være, når lovforslag, der vedrører Færøerne, er til behandling — den brede tilslutning, der som anført af den højtærede statsminister vil være en betingelse for lovforslagets gennemførelse.

Jeg skal i denne forbindelse uden at komme nærmere ind på enkeltheder denne sag vedrørende, hvad der vil blive anledning til under sagens behandling her i folketinget, indskrænke mig til at udtale, at investerings- og finansieringsbehovet på Færøerne bl. a. til fornyelsen af fiskerflåden, til udbygningen af erhvervslivet, til udvidelse og forbedring af kommunikationsforholdene, til syge- og skolevæsen m. m. er så stort, at det er at forudse, at det ikke ad de sædvanlige kanaler vil være muligt at imødekomme det finansieringsbehov, der mere og mere trænger sig på, og som nødvendigvis må og bør imødekommes, om ikke den almindelige sunde samfundsudvikling skal lide derved. Den omtalte finansieringsfond tilsigter således at være et supplement til de låne- og kreditmuligheder, det færøske samfund har i forvejen.

Foruden de to af den højtærede statsminister i åbningstalen berørte forhold er der endnu et spørgsmål, jeg kunne ønske at udtale mig om, et spørgsmål, som traditionen tro har tilknytning til fiskerierhvervet.

Som ærede medlemmer vil vide, er Grønland for tiden vort vigtigste fiskefelt, hvilket bl. a. belyses af den kendsgerning, at for året 1962 var ca. 90 pct. af vor saltfiske-